

Nikola Vujčić

ŽIVA SLIKA NAŠE KNJIŽEVNOSTI

Pedeset godina! Kako te reči pune usta! Kad izgovorim – pedeset kao da sam nešto okruglo i teško izneo uz neku uzbrdicu da bih ga raspakovao i pregledao. To je sav prtljag koji sam, idući, vukao sa sobom, a on je usput, neprimetno rastao. Eto, vežbam tu reč jer i meni će, kao i Poljima, u skoro vreme – pedeset.

Pedeset godina jednog časopisa u prostoru i vremenu gde bitišemo je prava starost koja podrazumeva autoritet i mudrost. A Polja, koja su mnoge generacije sejale i sa njih žnjele, takva su.

Dakle, Polja su u našu književnost i kulturu, u proteklih pedeset godina, udahnjivala snagu koja ne samo da je pokretala već je i ukazivala na nove puteve. Razvoj jedne književnosti, a time i kulture, nezamisliv je (i nemoguć je) bez periodike – listovi i časopisi su ona "polja" na kojima se zbivaju ključna dešavanja i sa kojih se kreće u nove prostore.

Takva su Polja. Živa slika naše književnosti i kulture. Želim im da traju kroz vreme, na radost čitalaca i pisaca!

IZ TIŠINE

Jutro. Pojačan zvuk, iz dubine,
zgrudvan u reči, oštre.
Ali, koje reči pripadaju ovome što gledam?
Kome pripadaju udarci od kojih se produžuje
postojanje, za pedalj dalje? Iz purpura
koji bleđi, svetlost se prelila,
u drugu boju. Kao da neko odozgo
namotava klupko. Boja traži boju,
voda se iskri u prostranoj tišini.
U modrinu visine penjem se, pogledom,
očekujući da se u reči slije, nešto od života.
Da se prašnjavi porubi mojih stopa
stvrđnu u tragove. Da se tim teturavim
usecima ušunjam u sliku.
U kap rose koja se grčevito
drži za granu.